

Věrný přítel

Oscar Wilde

VĚRNÝ PŘÍTEL

OSCAR WILDE

EKNIZKY.SK

Věrný přítel by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

Věrný přítel

I

VĚRNÝ PŘÍTEL

Jednoho rána vystrčil vodní myšák hlavu ze své díry. Měl jasné, korálové oči a tuhá, šedivá vousiska, a jeho ocas byl jako dlouhý kus černého kaučuku. Kachňata plovla po rybníce, podobna hejnu žlutých kanárků, a jejich matka, která byla čistě bílá s nohama hodně červenýma, učila je, jak se stavěti na hlavu ve vodě.

„Nedostanete se nikdy do lepší společnosti, nenaučíte-li se státi na hlavě,“ říkávala jim; a chvílemi jim ukazovala, jak se to dělá. Ale kachňata nevěnovala jí nejmenší pozornosti. Byla tak mladá, že nevěděla, jaká v tom je výhoda býti vůbec ve společnosti.

„Jaké to neposlušné děti!“ zvolal starý vodní myšák, „zasluhují věru, aby je utopil.“

„Nic takového,“ odpověděla kachna, „každý musí začít počátek, a rodiče nemohou býti nikdy dosti trpěliví.“

„Oh, co je mi po rodičovství,“ pravil vodní myšák; „nemám rodiny. Abych řekl pravdu, nikdy jsem nebyl ženat a nikdy se ženit nemíním. Láska je dost hezká věc, ale přátelství je výše. Nevím opravdu

o ničem na světě, co by bylo buď ušlechtilejší nebo vzácnější nežli věrné přátelství.“

„A jaké je, prosím, tvoje smýšlení o povinnostech věrného přítele?“ tázal se zelený konopásek, který seděl blízko na vrbě a zaslechl hovor.

„Ano, to bych právě ráda věděla,“ pravila kachna; a odplula ku kraji rybníka a postavila se na hlavu, aby dala svým dětem dobrý příklad.

„Jaká to hloupá otázka!“ zvolal vodní myšák. „Očekával bych přece od svého věrného přítele, aby mně byl věrný, toť se rozumí.“

„A co bys ty učinil navzájem?“ pravilo malé ptáče, houpající se na stříbrné pěně a třepotající svými drobounkými křídly.

„Nerozumím ti,“ odpověděl vodní myšák.

„Dovol, abych ti vypravoval o tom příběh,“ pravil konopásek.

„Je to příběh o mně?“ tázal se myšák. „Je-li . to o mně, budu poslouchat, neboť mám nesmírně rád povídky.“

„Může se vztahovat na tebe,“ odpověděl konopásek; a slétl dolů a posadiv se na břeh, vypravoval příběh o věrném příteli.

„Byl jednou jeden poctivý človíček,“ pravil konopásek, „a jmenoval se Jeník.“

„Byl to nějaký znamenitý člověk?“ tázal se vodní myšák.

„Nebyl,“ odpověděl konopásek, „nemyslím, že se vůbec čím vyznamenával. Leda dobrým srdcem

VĚRNÝ PŘÍTEL

a směšnou, kulatou, dobromyslnou tváří. Bydlel v malinké chaloupce sám a sám a den ze dne pracoval ve své zahradě. V celém tom kraji nebylo tak líbezné zahrady, jako byla jeho. Rostl tam svlačec a karafiáty, divizna a sedmikrásky. Byly tam červené růže a žluté růže, bez a zlaté, modré a bílé fialy. Orlíček a řeřicha, majoránka a heřmánek, petrklíče a kosatce, narcisy a srdéčka pučely a kvetly svým patřičným pořádkem měsíc po měsíci, zatím co jedna květina vystřídávala druhou, takže tam byly stále krásné věci pro podívanou i příjemná vůně.

Jeníček měl mnoho přátel. Ale nej věrnějším jeho přítelem byl mlynář, velký Jirka. Opravdu, bohatý mlynář byl Jeníčkovi tak oddán, že nikdy nechodil kolem jeho zahrady, aby se Jeníček nenahnul přes zeď a nenatrhal velkou kytici nebo hrst vonných trav anebo nenaplnil mu kapsy švestkami a třešněmi, když právě dozrávaly.

„Opravdoví přátelé by měli míti všechno společné,“ říkával mlynář, a Jeníček přikyvoval a usmíval se a byl na to velmi pyšný, že měl přítele, jenž tak ušlechtilé smýšlel.

Sousedům to někdy bylo podivné, že bohatý mlynář Jeníkovi nikdy ničím neoplácel, ačkoliv měl na sta pytlů mouky, složených ve mlýně, a šest dojných krav a velké stádo chundelatých ovcí; avšak Jeník nikdy si takovými věcmi hlavy nelámал a nic mu nepůsobilo větší rozkoš, nežli když mohl

poslouchati přemoudré mlynářovy řeči o nezištnosti ryzího přátelství.

Jeník hleděl si tedy své práce v zahradě. Z jara, v létě a na podzim býval velmi šťasten, ale když přišla zima a on neměl ani ovoce ani květin, aby s nimi šel na trh, trpíval nemálo zimou a hladem a často chodil spat, nemaje k večeri leda něco sušených hrušek nebo několik ořechů. V zimě se mu také nesmírně stýskalo, jelikož mlynář nikdy nepřišel ho navštívit.

„Nebylo by to nic platno, abych šel Jeníka navštívit, pokud máme sních,“ mluvíval mlynář ke své ženě, „neboť když lidem je zle, bývají nejraději o samotě a nechtějí být obtěžováni návštěvami. Tak aspoň já smýšlím o přátelství a jsem jist, že mám pravdu. Počkám tedy, až přijde jaro, a potom půjdu ho navštívit, a on mně bude moci dátí velký košík prvosenek a to ho velice potěší.“

„Jsi opravdu velmi pečliv o jiné,“ odpověděla žena, sedíc v pohodlné lenošce u velkého ohně ze smrkového dříví; „opravdu, velmi pečliv. Je to věru radost slyšeti tě mluvit o přátelství. Jsem jista, že ani sám pan farář nedovedl by tak pěkně hovořit jako ty, ačkoliv bydlí ve třípatrovém domě a nosí na malíčku zlatý prsten.“

„Nemohli bychom pozvat Jeníka sem k nám?“ tázal se nejmladší mlynářův synek. „Má-li ubohý Jeník nouzi, rozdělím se s ním o kaši a ukáži mu své bílé králíky.“

„Jaký jsi to hloupý chlapec!“ zvolal mlynář;

VĚRNÝ PŘÍTEL

„nevím opravdu, co ti to je platno, že tě posíláme do školy. Zdá se, že se tam ničemu neučíš. Vždyť kdyby Jeník přišel sem a viděl náš teplý krb a naši dobrou večeři a náš velký korbel červeného vína, zmocnila by se ho závist, a závist je velmi zlá věc, která zkazila už mnoho povah. A já nedovolím, aby Jeníkova povaha se zkazila. Jsem jeho nejlepším přítelem a budu nad ním stále bdít a o to pečovat, aby nebyl uveden v pokušení. Kromě toho, kdyby Jeník sem přišel, mohl by mě požádat za trochu mouky na úvěr a to bych nemohl učinit. Mouka je mouka a přátelství je přátelství, a ty dvě věci by se neměly směšovat. Vždyť ta slova se slabikují každé jinak a rozumějí se jimi různé věci. Každý to může vidět.“

„Jak moudře mluvíš!“ pravila mlynářova žena, nalévajíc si velkou sklenici piva; „na mou věru, už jsem ospalá. Právě tak, jako bych byla v kostele.“

„Mnoho lidí jedná pěkně,“ odpověděl mlynář, „ale málo lidí pěkně mluví, z čeho je vidět, že mluvit jest z těch dvou věcí mnohem obtížnější a také mnohem uhlazenější“; a mlynář podíval se přísně přes stůl na svého malého synka, který se tak styděl, že svěsil hlavu a všecek zčervenal a slzy kanuly mu do talíře. Ostatně byl tak mlád, že se mu to musí prominout.“

„Je to konec příběhu?“ tázal se vodní myšák.

„Ba, není,“ odpověděl konopásek „to je teprve začátek.“ „Pak jsi docela za duchem doby,“ pravil vodní myšák. „Dnes každý dobrý povídkář začíná

koncem, pak jde dále k začátku a končí prostředkem. To je nový způsob. Slyšel jsem o tom nedávno od kritika, který se procházel kolem rybníka s mladým mužem. Mluvil o věci do široka, a jsem jist, že měl pravdu, neboť měl modré brejle a lysou hlavu; a kdykoli mladík něco prohodil, odpovídal pokaždé „ale kdežpak!“ Avšak, prosím, vypravuj dále. Mně se ten mlynář nesmírně líbí. Umím sám hromadu krásných průpovědek, tak že mezi ním a mnou je velké duševní příbuzenství.“

„Nuže,“ pravil konopásek, poskakuje s nohy na nohu, „jakmile zima minula a prvosenky začaly otevírati své bleděžluté hvězdy, mlynář řekl své ženě, že půjde Jeníka navštívit.“

„Hledme, jaké dobré srdce máš!“ zvolala žena; „myslíš stále na jiné. A nezapomeň vzítí s sebou velký koš na květiny.“

Mlynář tedy svázal lopatky svého větrného mlýna silným železným řetězem a kráčel s návrší s košíkem na ruce.

„Dobré jitro, Jeníku,“ pravil mlynář.

„Dobré jitro,“ pravil Jeník, podepíraje se na lopatu a usmívaje se od ucha k uchu.

„Jak jsi se měl celou zimu?“ tázal se mlynář.

„Hledme,“ zvolal Jeník, „to je od tebe opravdu velmi hezké, že se mne ptáš, na mou věru, velmi hezké. Zakusil jsem trochu mnoho, myslím, ale nyní přišlo jaro a jsem docela šťasten, a mým květinám se daří dobře.“

VĚRNÝ PŘÍTEL

„Mluvívali jsme o tobě v zimě velmi často, Jeníku,“ pravil mlynář, „a byli bychom rádi věděli, jak se ti daří.“

„To bylo od vás velmi laskavé,“ pravil Jeník, „bezmála jsem se obával, že jste na mne zapomněli.“

„Jeníku, ty mne opravdu překvapuješ,“ pravil mlynář; „přátelství nikdy nezapomíná. To je při něm nejpodivuhodnější věcí; avšak obávám se, že poesii života nerozumíš. Abych nezapomněl — jak líbezně vypadají tvé prvosenky!“

„Jsou jistě velmi líbezné,“ pravil Jeník, „a je to pro mne velikým štěstím, že jich mám tolik. Chystám se vzít je do trhu a prodati je měšťanostově dceři a vyplatit si strženými penězi kolečko.“

„Vyplatit si kolečko?“ Snad nemíníš tím říci, že jsi je prodal? Jaký pošetilý skutek by to byl!“

„Nu, abych se přiznal,“ pravil Jeník, „nemohl jsem si pomoci. Víte, že zima byla pro mne zlou dobou, a já opravdu ani neměl peněz, abych si koupil chleba. Prodal jsem tedy nejprve stříbrné knoflíky se svého nedělního kabátu a pak jsem prodal stříbrný řetízek a pak jsem prodal svou dlouhou dýmku a konečně jsem prodal kolečko. Avšak teď si to všechno zase koupím nazpět.“

„Jeníku,“ pravil mlynář, „dám ti své kolečko. Není zrovna v nejlepší pořádku; jedna strana je ta tam, také špičky kola jsou pošramoceny; ale proto přece ti je dám. Víím, že je to ode mne velkomyslné, a mnoho lidí si o mně pomyslí, že jsem hlupák proto

— že se s ním chci rozloučit, ale já nejsem jako ostatní svět. Myslím, že velkomyslnost je základem přátelství, a kromě toho mám pro svou potřebu kolečko nové. Ano, buď bez starosti dám ti své kolečko.“

„To je od vás opravdu velkomyslné,“ pravil Jeník, a jeho směšný, kulatý obličej všecek zazářil rozkoší. „Mohu je snadno spravit, jelikož mám doma jedno prkno.“

„Prkno!“ zvolal mlynář; „hledme, to bych mohl zrovna potřebovat na střechu své stodoly. Je do ní veliká díra a obilí všecko zvlhne, jestliže ji nezacpu. Že jsi se na štěstí o tom zmínil! Je to věru pozoruhodné, jak dobrý skutek mívá v zápětí jiný dobrý skutek. Dal jsem ti kolečko a ty mně nyní dáš prkno. Toť se rozumí, že kolečko stojí za víc nežli prkno, ale právě přátelství nikdy si takových maličkostí nevšímá. Prosím tě, přines je hned, tak abych ieště dnes mohl začítí s prací na své stodole.“

„Aj, proč ne?“ zvolal Jeník a odběhl do kolny a přivlékl prkno.

„To prkno není příliš velké,“ pravil mlynář, prohlížeje si je, „a mám skoro strach, že až si spravím střechu na stodole, nezbude mnoho na správu tvého kolečka; avšak, to se rozumí, za to já nemohu. A teď, když jsem ti dal své kolečko, jsem jist, že mně budeš chtět dáti nádavkem trochu květin. Tuhle je koš, a hled, aby byl vrchovatý.“

„Vrchovatý?“ tázal se Jeník skoro lítostivě,

neboť to byl opravdu veliký koš a Jeník věděl, že kdyby jej naplnil, nezbudou mu žádné květiny pro trh, a on by byl tak rád dostal nazpět své stříbrné knoflíky.

„Jářku, prosím tě,“ pravil mlynář, „když jsem ti dal kolečko, nemyslím, že je to mnoho, když tě žádám za trochu květin. Snad se mýlím, ale myslil bych, že přátelství, pravé přátelství, je prosto jakéhokoliv sobectví.“

„Milý, nej lepší můj příteli,“ zvolal Jeník, „můžeš si posloužit všemi květinami v mé zahradě. Dávám vždycky přednost tvému dobrému mínění před svými stříbrnými knoflíky,“ a odběhl a otrhal všechny své krásné prvosenky a naplnil jimi mlynářův koš.

„S Bohem, Jeníku,“ pravil mlynář, odcházeje do vrchu s prknem na rameni a s velkým košíkem v ruce.

„S Bohem,“ pravil Jeník a dal se vesele do kopání — měl z kolečka takovou radost.

Druhého dne, když přibíjel k pavlači zimolez, zaslechl, jak ze silnice mlynář naň volal. Seskočil tedy se žebříku a seběhl do zahrady a podíval se přes zeď.

Stál tam mlynář s velkým pytlem mouky na zádech.

„Milý Jeníku,“ pravil mlynář, „nechtěl bys ten pytel mouky za mne zanésti do trhu.“

„Ach, je mně líto,“ pravil Jeník, „ale mám dnes

opravdu na pilno. Musím přibiti všechny své povíjivé květiny a všechny ostatní květiny pokropit a všechnu svou trávu shrabat do hromádek.“

„Hledme,“ pravil mlynář, „myslil bych, že za to, když ti dám kolečko, není to od tebe přátelské mi odpírat.“

„Ach, neříkej to,“ zvolal Jeník, „nechtěl bych ani za celý svět příteli něco k vůli neudělat“; a odběhl si pro čepici a pachtil se s velkým pytel na plecích k městu.

Byl právě velmi parný den a cesta byla hrozně zaprášená, a dříve nežli Jeník došel k šestému milníku, byl tak unaven, že si musil sednout, aby si odpočal. Proto však přece kráčel statečně dál a konečně došel na trh. Když tam nějakou chvíli čekal, prodal pytel mouky za dobrou cenu a pak vrátil se ihned domů, neboť měl strach, že kdyby se byl zdržel příliš pozdě, mohli by ho na cestě přepadnout lupiči.

„Byl to jistě perný den,“ řekl si Jeník, když se odebíral na lůžko, „ale jsem rád, že jsem mlynáři neodepřel, neboť je mým nejlepším přítelem, a kromě toho dá mně kolečko.“

Časně ráno mlynář přišel si pro peníze za svůj pytel mouky, ale Jeník byl tak unaven, že ležel posud v posteli.

„Na mou věru,“ pravil mlynář, „ty jsi veliký lenoch. Opravdu, povážím-li, že ti dám kolečko, myslím, že bys mohl pracovat víc. Zahálka je velikým hříchem, a já věru nechci, aby kdokoli z mých přátel

VĚRNÝ PŘÍTEL

zahálel anebo byl nedbalý. Nesmíš mi zazlívát, že mluvím k tobě tak bez obalu. Rozumí se, že by se mně ani nesnilo, abych tak činil, kdybych nebyl tvým přítelem. Avšak co je přátelství platné, nesmí-li člověk zrovna říci, co si myslí. Ledakdo dovede mluvit příjemné věci, aby se zalíbil a zalichotil, ale pravý přítel vždycky mluví nepříjemné věci, neohlížeje se, zdali to zabolí. Ba, je-li skutečně dobrým přítelem, dává tomu přednost, neboť ví, že tím prokazuje dobrou službu.“

„Je mně velice líto,“ pravil Jeník, mna si oči a sundáváje noční čapku. „Byl jsem tak unaven, že jsem si myslil, že si trochu poležím a poslechnu ptačí zpěv. Víš-li pak, že pokaždé lépe pracuji, když jsem slyšel ptáky zpívat?“

„To mne věru velice těší,“ pravil mlynář, popleskáváje Jeníka na zádech, „neboť chci, abys, až se ustrojíš, přišel nahoru ke mlýnu a spravil za mne střechu stodoly.“

Ubohý Jeník byl velmi dychtiv odejiti do své zahrady a pracovati tam, neboť jeho květiny nebyly zalaty již dva dny, nechtěl však mlynáři odepřít, ježto byl mu takovým dobrým přítelem.

„Myslíš, že by to ode mne jako od přítele nebylo hezké, kdybych řekl, že mám na pilno?“ tázal se plachým a bázlivým hlasem.

„Hm, opravdu,“ odpověděl mlynář, „nemyslím, že to je příliš mnoho, když tě za to žádám, povážím-li,

že ti dám kolečko; avšak, toť se rozumí, že když mně odepřeš, půjdu a udělám si to sám.“

„Ach, ne, na žádný způsob,“ zvolal Jeník; a vyskočil z postele a ustrojil se a šel ke stodole.

Pracoval tam celý den až do západu slunce, a když slunce zapadlo, mlynář přišel se podívat, jak mu šla práce od ruky.

„Nespravil jsi ještě díru ve střeše, Jeníku?“ volal naň mlynář bodrým hlasem.

„Je již docela spravena,“ odpověděl Jeník, slézaje se žebříku.

„Vid’?“ pravil mlynář, „že není nic tak rozkošného, jako když člověk vykoná kus práce pro jiné.“

„Člověk si toho opravdu musí vážit, když tě slyší tak hovořit,“ odpověděl Jeník, sedaje si a utíraje si na čele pot, „věru si toho musí vážit. Avšak obávám se, že nikdy nebudu mít takové moudré nápady jako ty.“

Jen počkej, však ony ti přijdou,“ pravil mlynář, „musíš si však dáti trochu víc práce. Prozatím pouze uvádíš přátelství v platnost, později budeš také kázati jeho zásady.“

„Myslíš skutečně, že budu?“ tázal se Jeník.

„Ani dost málo o tom nepochybují,“ odpověděl mlynář, „nyní však, když jsi spravil střechu, učiníš nejlépe, když půjdeš domů a odpočineš si, neboť chci, abys zítra hnal mé ovce do hor na pastvu.“

Ubohý Jeník se obával na to odpovědět, a

VĚRNÝ PŘÍTEL

druhého dne časně ráno mlynář přihnal své ovce k chalupě a Jeník vydal se s nimi do hor. Trvalo mu to celý den, aby dostal se tam a zpátky; a když se vrátil, byl tak unaven, že usnul ve své lenošce a neprobudil se, až bylo bílé ráno.

„Jak se těším na práci ve své zahradě!“ pravil, a pustil se ihned do díla. Avšak nemohl jaksi pořád na své květiny dohlédnout, neboť jeho přítel mlynář stále přicházel a posílal ho na dlouhé pochůzky anebo na něm chtěl, aby mu pomáhal ve mlýně. Jeník byl časem tak jako na jehlách, neboť se obával, aby jeho květiny nemyslily, že na ně zapomněl. Utěšoval se však myšlenkou, že mlynář byl jeho nejlepším přítelem. „Kromě toho,“

říkával, „dá mně kolečko, a to je velkomyslný skutek.“

Jeník tedy pracoval pro mlynáře dál a mlynář hovořil všelijaká krásná slova, která Jeník si zaznamenával do zápisníku a večer si je předčítal, neboť uměl velmi dobře číst a psát

Přihodilo se potom, že Jeník jednoho večera seděl u svých přátel, když někdo hlasitě zabušil na dvéře. Byla to velmi bouřlivá noc a vítr dul a hučel kolem stavení tak hrozně, že si nejprve pomyslnil, že buchot na dvéře pocházel od bouře. Tu však podruhé někdo zabušil a potom potřetí, hlasitěji nežli dříve.

„Je to nějaký ubohý pocestný,“ řekl si Jeník a běžel ke dveřím.

Stál tam mlynář s lucernou v jedné ruce a tlustou holí ve druhé.

„Milý Jeníku,“ zvolal mlynář, „stala se mně velká nehoda; můj synek spadl se žebříku a ublížil si a já jdu pro lékaře. On však bydlí tak daleko a je to taková zlá noc, že mně napadlo, abys ty šel místo mne. Víš, že ti dám kolečko, a tedy je jen spravedlivo, abys se mně něčím odvděčil.“

„Ovšem,“ zvolal Jeník, „považuji si to za čest, že ke mně přicházíš, a dám se na cestu ihned.“

Musíš mně však půjčit svou lucernu, ježto venku je taková tma, že se bojím, že bych mohl někde spadnouti do jámy.“

„Je mně líto,“ odpověděl mlynář, „ale lucerna je nová a byla by to velká škoda, kdyby se jí něco stalo.“

„Dobrá, nevidáno! udělám to bez lucerny,“ zvolal Jeník a sundal se stěny svůj velký kožich a svou teplou červenou čepici a ovinul si šál kolem krku a vydal se na cestu.

Jaká to byla hrozná bouře! Tma byla jako v pytli, tak že Jeník sotva mohl viděti, a vítr byl tak prudký, že div ho nesrazil k zemi. Jeník na štěstí byl statečný hoch a po tříhodinovém bloudění přišel k lékařovu domu a zaklepal na dvěře.

„Kdo je to?“ zvolal lékař, vystrčiv hlavu z okna své ložnice.

„Já to jsem, Jeník, pane doktore.“

„Co si přeješ, Jeníku?“

VĚRNÝ PŘÍTEL

„Mlynářův synek spadl se žebříku a ublížil si a mlynář chce, abyste ihned přišel.“

„Dobrá!“ pravil lékař; a dal zapřáhnout a obul si vysoké boty; poslal pro lucernu a sešel se schodů a odejel směrem k mlynářovu obydlí, zatím co Jeník klusal za ním. Avšak bouře čím dále tím více zuřila, a déšť lil se jako z konve. A Jeník neviděl, kam šel, a nemohl stačit koním. Konečně ztratil směr cesty a zabloudil na slatiny, které byly velmi nebezpečným místem, jelikož byly plny hlubokých jam ; a tam ubohý Jeník utonul. Pastýři koz našli druhého dne jeho tělo plovoucí ve velké kalužině a odnesli ho k chaloupce.

Celá ves šla Jeníkovi na pohřeb, ježto byl oblíben, a kdo nejvíce truchlil, byl mlynář.

„Jelikož jsem byl jeho nejlepším přítelem,“ pravil mlynář, „je spravedливо, abych měl první místo v průvodu;“ kráčel tedy hned za rakví, maje na sobě dlouhý černý plášť a chvilkami utíral si oči velkým šátkem.

„Smrt Jeníkova je jistě pro každého velkou ztrátou,“ pravil kovář, když bylo po pohřbu a sousedé všichni seděli pohodlně v hospodě, popíjejíce chutné víno a pochutnávající si na marcipánu.

„Jistě velkou ztrátou pro mne,“ odpověděl mlynář, „hledte, byl bych mu dal bezmála kolečko a nyní opravdu nevím, co si s ním mám počít. Doma mně skoro překáží a je v takovém nepořádku, že kdybych ho prodal, sotva bych za něco dostal.“

Podruhé budu opatrný, abych zase co rozdával. Člověk jen má z toho škodu, když je velkomyslný.“

„Nuže?“ pravil vodní myšák po dlouhém mlčení.

„Nuže, to je konec,“ pravil konopásek.

„Ale co se stalo s mlynářem?“ tázal se vodní myšák.

„Oh, já opravdu nevím,“ odpověděl konopásek; „a abych řekl pravdu, také nedbám.“

„Je patrné, že ve tvé povaze není citu,“ pravil vodní myšák.

„Obávám se, že nevidíš v tom příběhu žádného mravního naučení,“ prohodil konopásek.

„Žádného, co?“ vykřikl vodní myšák.

„Žádného mravního naučení.“

„Chceš tím říci, že ten příběh obsahuje mravní naučení?“

„Ba, žef,“ odpověděl konopásek.

„Věru, hledme!“ zvolal vodní myšák velmi zlostně. „Myslím, že jsi mně to měl říci dříve, nežli jsi začal. Kdybys to byl učinil, nebyl bych jistě tebe poslouchal; na mou věru, měl jsem říci, „kdežpak“, jako ten kritik. Ostatně mohu to říci teď;“ zvolal tedy z plných plic „kdežpak“, švihl ocasem a zalezl zpátky do své díry.

„A jak se ti líbí vodní myšák?“ tázala se kachna, která přiveslovala sem po několika minutách. „Je při něm velmi mnoho dobrých stránek, ale co se mne týče, mám mateřský cit a nemohu se nikdy ani

VĚRNÝ PŘÍTEL

podívat na zapřisáhlého starého mládence, tak aby mně nevstoupily slzy do očí.“

„Obávám se, že jsem ho nejspíš nudil,“ odpověděl konopásek: „Vypravoval jsem mu příběh s mravním naučením — to je to.“

„Ach, to bývá vždycky velmi nebezpečné,“ pravila kachna.

A já jí dávám docela za pravdu.